

Kristan Higgins

Érted bármit megtennék

Romantikus *Regények*

Kristan Higgins

Érted bármit
megtennék

Kék Gém Pincészet 5.

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Anything for You

Copyright © 2016 by Kristan Higgins
By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc.
and Lex Copyright Office. Translated from the
English ANYTHING FOR YOU. First published in the United States
by Harlequin Books S.A., New York.

Hungarian translation © Ács Eleonóra

© General Press Könyvkiadó, 2022

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
ÁCS ELEONÓRA

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 628 5

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Első fejezet

– Állj fel, te dilinyós!

Bár a szavakat mosoly kísérte, határozottan nem ez volt az, amire Connor O'Rourke számított. Elvégre fél térdre ereszkedve állt, és egy gyémántköves gyűrűt tartott a kezében.

– Most kértem meg a kezedet, Jess – értetlenkedett.

– És imádni való voltál! – A lány megborzolta a haját. Ez sem sok jót ígért. – A válaszom természetesen nem. Mégis mit gondoltál? Amúgy meg éhen halok. Rendeltél már pizzát?

Oké. Az nyilvánvaló, hogy Jessica Dunn más. Már nyolc hónapja – vagy tíz éve, attól függően, pontosan mikortól számoljuk – jártak együtt, és az, hogy eljussanak idáig, annyi tervezést igényelt, mint a normandiai partraszállás. Erre mégsem számított.

Újra megpróbálta.

– Jessica... Tégy engem a világ legboldogabb emberévé, és mondd, hogy a feleségem leszel!

– Már elsőre is hallottam, nagyfiú. És le is esett az állam ezektől a gyertyáktól. Szép gesztus, még ha kissé tűzveszélyes is.

– És a válaszod?

– Tudod a válaszomat, már jóval azelőtt tudtad, hogy bármit is kérdeztél volna. Most pedig gyerünk, Connor! Egy-kettő.

Connor nem mozdult. Jess felsóhajtott, karba tette a kezét, és kissé felhúzott szemöldökkel türelmes pillantást vetett rá.

Ekkor üzenetet jelzett a telefonja, ő pedig elővette a zsebéből, mert mindig megnézte, bármit is csináltak épp.

– A vasember kinyírja az összes rosszfiút a barlangban – olvasta rezzenéstelen arccal.

Csak a szokásos – Jess öccse állandóan SMS-eket diktált, hogy

tájékoztassa, épp mi történik a filmben, amelyet Gerarddal, az alkalmi gyerekfelvigyázójával nézett. Ezt néha viccesnek találta. Most nem annyira.

– Lehetnének most komolyak? – kérdezte Connor.

– Nagyon éhes vagyok.

– Ha megetetlek, igent mondasz?

– Nem. Szóval felállni! Legyen egy szép esténk, oké? Nem úgy volt, hogy a *Trónok harcát* nézzük?

Édes jó Szűz Mária, hát tényleg visszautasította!

Connor nem állt fel. Megdörzsölte az állát – nem azzal a kezével, amelyikben a kis fekete bársonydobozt tartotta, hanem a másikkal. Erre az alkalomra megborotválkozott, meg minden. A gyémánt gúnyosan szikrázott a gyertyafényben.

– Nézd, Jess! – kezdte. – Elegem van abból, hogy úgy érzem, órabérben vagyok nálad. Elegem van abból, hogy állandóan szakítasz velem. Miért nem házasodunk össze, és maradunk együtt életünk végéig?

– Hallottad már azt a mondást, hogy ami nem romlott el, ne javítsd meg?

– Látod, hogy itt vagyok fél térdre ereszkedve, egy drága gyűrűvel a kezemben?

– Igen. Nehéz lenne nem látni. És nagyon szép a gyűrű. De úgy érzem, azt hiszed, szerelmesnek *kell* lenned belém, azon egyszerű okból kifolyólag, hogy ennyi éve együtt hálunk...

– Nem, ez igaz szerelem.

– Másodszor, tudod, mi a helyzet. Nem mehetek hozzád. Itt van nekem Davey.

– Nos, nekem meg Colleen, és ő sokkal több gondot okoz, mint az öcséd.

– Vicces. – Jessica a „tartsuk meg a három lépés távolságot” arckifejezése mögé rejtett minden érzelmet. Ez volt az az arckifejezés, amelyet Connor túl gyakran látott az elmúlt két évtizedben, mintha azt mondaná, nagyon udvariasan, hogy *tartsuk meg a három lépés távolságot, vagy letépem a karodat*.

Elkezdett sajogni a térde.

– Tudom, hogy mi a helyzet az öcséddel, Jess. Nem hiszem, hogy emiatt mártírkodnod kellene.

– Ezen nem vitatkozom. Szeretem az öcsémet. Ő az első.

– Szóval lényegében életfogytiglant kaptál.

– Igen – mondta Jess, mintha egy kétévesnek magyarázna.

– Davey élete az én életem. A kettő elválaszthatatlan. Szerinted kennelbe kéne dugnom a kedvedért?

– Mondtam én azt a szót, hogy *kennel*? Nem, nem mondtam. De azt hiszem, annyit esetleg közölhetnél vele, hogy férjhez mész, és velünk élhetne. – Vagy a bryeri otthonban, amely nagyon szép helynek tűnt. Igen, Connor megnézte.

Jess telefonja újra jelzett. Ismét rápillantott.

– A Vasember tud repülni.

– Jessica! Épp arra kérlek, gyere hozzám feleségül. – Connor állkapcsa egyre jobban megfeszült.

– Tudom. És tényleg köszönöm. Ez nagyon kedves. Eszünk valamit?

– Szóval nem mondasz igent, ugye?

– Igen. Nem mondok igent. – A lány a füle mögé simított egy selymes, szőke tincset.

Connor állkapcsa százszázalékosan összezárt.

– Akkor ez egy nem.

– Sajnos igen, ez egy nem. Ami, biztos vagyok benne, hogy nem okoz nagy meglepetést.

Hát tényleg visszautasította.

Connor valahogy másképp képzelte el ezt az egészet.

Felállt, kissé recsegett a térdé. Becsukta a kis fekete bársonydobozt, és óvatosan az asztalra tette. Manhattanig ment ezért a gyűrűért – egy egyszerű és hibátlan smaragdcsiszolású gyémántért, amely illett Jesshez, mert ő is egyszerűen, hibátlanul gyönyörű volt. Egy makulányi smink sem volt rajta, a hosszú, bársonyos, szőke haját lófarkba fogta, farmert és egy kifakult, „Hugo’s” feliratú pólót viselt, mégis ő volt a legcsodálatosabb nő, akit valaha látott.

– Rendeljek én pizzát? – kérdezte a lány.

Connor leült vele szemben. A hűtőben két homár, fésűkagyló, csőben sült burgonya, articsóka- és rukkolasaláta, egy üveg Dom

Perignon és *crème au chocolat* várakozott, mivel az volt a terve, hogy Jess ujjára húzza a gyűrűt, szeretkeznek, majd megfőzi neki élete legjobb vacsoráját.

Nem akart pizzát.

Nem akarta, hogy visszautasítsák.

Lüktetett az ér a halántékában, figyelmeztető jeleként annak, hogy dühös. Felforr az agyvíze, ahogy az az idegesítő ikertestvére mondta. Lassan vett egy nagy levegőt, és próbálva megőrizni a nyugalma, körülnézett. Választásként az ebédlő talán hiba volt. Nem valami meghitt és romantikus hely. Nem lógtak képek a falakon. Most, hogy belegondolt, az egész háza úgy nézett ki, mint egy bútorüzlet bemutatóterme.

És persze nem voltak fotók sem róla és Jessicáról.

Hátradólt a széken, és karba tette a kezét.

– Akkor te hogy látod kettőnket, Jess?

A lány hüvös és mozdulatlan volt, akár egy kő a Keuka-tó fenekén.

– Hogy érted ezt?

– Téged és engem, a jövőnket, a kapcsolatunkat... Nem mint-ha azt, hogy harminckét évesen bujkálunk, kapcsolatnak nevezhetnénk.

– Úgy képelem, hogy ezt csináljuk. Együtt vagyunk, amikor csak tudunk. Élvezzük egymás társaságát. – Jess nem az a típus volt, akit bele lehet rángatni egy vitába, az biztos. Kár. Egy kis üvöltözés, majd egy hatalmas békülő szex sokkal inkább Connor stílusa volt. Meg egy gyűrű a lány ujján.

Ügyelt arra, hogy a hangja nyugodt legyen. Jess nem volt dühös.

– Gondoltál már valaha arra, hogy együtt éljünk, összeházassodjunk, vagy gyerekeink legyenek?

– Nem. Nekem ez így megfelel. – A lány megforgatta az ezüstgyűrűt, amelyet a hüvelykujján viselt, és kedvesen rámosolygott.

– Nekem nem. Többé már nem, Jess.

Nagyítórá lett volna szükség ahhoz, hogy valaki bármilyen reakciót felfedezzen Jessica Dunn arcán, ám Connornak volt némi gyakorlata ebben. Most épp kissé összeszorította a száját, ami némi zavart jelzett az Erőben.

– Nos, kösz, hogy szóltál! – mondta egyszerűen. – Sajnálattal hallom. Azt állítottad, megértetted, hogy állnak a dolgok, és hogyan kell lenniük. Semmi sem változott az életemben, úgyhogy nem tudom, miért gondoltad, hogy most másképp lesz.

– Davey tud alkalmazkodni.

– Nem, nem tud, Connor. Ötvenkettes az IQ-ja. És gyűlöl téged, vagy elfelejtetted? Még a boltban sem kerülhetsz a szeme elé anélkül, hogy ne borulna ki. Emlékszel, hogy verte a fejét a falba, amikor meglátott a kutyánkkal? – Igen, Connor emlékezett. Ami azt illeti, az volt élete egyik legrémisztőbb pillanata. – Az én életemben nincs hely egy házasságnak és saját gyerekeknek – folytatta Jess. – Az öcsém több szempontból is az én felelősségem, el sem tudod képzelni, mennyire az. Meglep, hogy egyáltalán felhozta a házasságot. Már egymilliószer megbeszéltük ezt a dolgot.

– Valójában még soha nem beszéltünk erről.

Jessica arca kezdett rózsaszínűvé válni. Végre már nem volt annyira nyugodt, hűvös és összeszedett.

Remek. Connor nem gondolta igazságosnak, hogy itt csak ő érez valamit.

– Azt hittem, tudod – mondta a lány. – Mindig nagyon világos voltam.

Connornak lüktetett a halántéka; túlságosan erősen, túl sziporán. Egy újabb lassú lélegzetvétel.

– Az öcsédet használod ürügyként. Majd alkalmazkodik. Évek óta túszként tart fogva téged.

– Ezt *ne*, Connor!

– Úgy értem...

– Úgy érted, hogy adjuk be egy otthonba.

Jess most már tényleg messzire ment.

– Nem, nem úgy értem – mondta. – Amikor ezt a házat megvettem, szem előtt tartottam az igényeidet. Van egy különálló lakás az emeleten, ha esetleg elfelejtetted volna. Azt neki szántam. Szeretem az öcsédet.

– Nem, nem szereted. Még csak nem is beszélgettél vele soha, és ő *biztosan* nem szeret téged. És ne írjuk át a történelmet. Eldön-

tötted, hogy megveszel egy kétlakásos házat anélkül, hogy velem megbeszélted volna.

Ez jogos. De tökéletes megoldásnak tűnt; ő és Jess a földszinten, Davey az emeleten. Ehelyett Connor húga költözött be, miután Jess visszautasította.

Jessica felsóhajtott, kissé engedett az acélos tartásából.

– Nézd, Connor... Igazán aranyos, hogy megtetted ezt a gesztust. Talán azért, mert a húgod terhes, és emiatt érzelmesebb vagy, de ez egyszerűen nem működhet. És azt is gondolom, hogy azért mondod ezt, mert biztos vagy benne, hogy nem mondok igent, és igazad van. Nem fogok.

– Nem kértelek volna meg, ha nem akarnám, hogy igent mondj, Jessica.

Ismét jelzett a lány telefonja. Ránézett arra a gyűlöletes készülékre.

– Szuper. Davey eldugította a vécét, és Gerard nem tudja elzárni a szelepet. Legutóbb a fürdőszobát öntötte el a víz, és ki kellett fizetnem az egész padlócsérét.

– Jess, szeretném, ha hozzám jönnél feleségül.

– Mennem kell. Csütörtökön találkozunk, oké? Ez kedves gondolat volt, Connor. Nagyra értékelem. Tényleg. – Jessica felállt, és megcsókolta a feje búbját, mintha egy kutya lenne... Ahogy alapvetően az is volt, valami bugyuta labrador retriever, akit akkor szednek elő, ha a gazdi magányosnak érzi magát, ő pedig mindig boldog, és készségesen elfelejti, hogy egy évre bezárták a pincébe, és felé sem néztek. A lány lekapta a farmerdzsekijét az ajtó melletti akasztóról.

– Jessica... – Nem nézett rá, csak a gyertyák pislákoló fényét bámulta az asztalon. – Ez lesz az utolsó alkalom, hogy szakítasz velem.

A francba! Igazából nem tervezte, hogy ezt mondja, de most, hogy a szavak elhangzottak, vasajtként feszültek kettejük közé.

Jess egy pillanatra megdermedt.

– Hogy érted ezt?

Connornak majd szétment a feje, minden szívdobbanás törként hasított a szeme mögé.

– Arról beszélek, hogy kismilliószer szakítottál velem, kismilliószer mondtad, hogy az élet túl bonyolult, és nem tudsz változtatni rajta. Én feleséget akarok, és gyerekeket, és azt, hogy nyilvánosan megcsókolhassalak. Ha most elmész, légy benne biztos, hogy komolyan gondolod.

– Te most szakítasz velem? – Úgy tűnt, Jess ezúttal tényleg felháborodott.

– *Megkérem* a kezéd!

– Fogalmam sincs, miért – vágott vissza a lány. – Tudod, hogy nem tehetek mást.

– Jól van. – Connor álla megfeszült.

Jess szája kissé kinyílt.

– Jól.

– Igen.

– Rendben – mondta a lány. – Csinálj, amit akarsz!

– Kösz, úgy lesz!

– Oké.

– Remek.

Jess hosszan nézett rá.

– Szép estét, Connor!

És ezzel elment, Connor pedig fogta azt a hülye kis fekete bársonydobozt, és áthajította a szobán.